

Čís. 1795.

V řízení o návrhu dlužníka na odklad exekuce dle § 42 čís. 5 ex. ř. nelze se zabývatí otázkou, zda žaloba, o niž návrh opřen, jest odůvodněna čili nic.

K pojmu »nenahraditelné nebo těžce napravitelné majetkové újmy ve smyslu § 44 ex. ř.«

(Rozh. ze dne 22. srpna 1922, R II 321/22.)

Žádosti dlužníka, by povolen byl odklad exekuce, vedené na pohledávku, ježto podána byla žaloba dle § 35 ex. ř., soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Při rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce dle § 42 ex. ř. má exekuční soudce jednak zkoumati, odvolává-li se navrhovatel právem na některý z důvodů § 42 čís. 1—8, jednak jsou-li tu předpoklady § 44 odstavec první ex. ř. V tomto případě ječná se o návrh dle § 42 čís. 5 ex. ř. a v tom ohledu připouští stěžovatelka sama, že žaloba dle § 35 ex. ř. byla podána, tvrdí však, že žaloba jest svévolna a že okolnosti v ní uvedené se nezakládají na pravdě. Tím však uplatňuje okolnosti rázu věcného, o kterých má rozhodnutí soudce sporný a s kterými exekuční soud se nemůže zabývatí, a jest recurs v tomto směru neodůvodněný. Naproti tomu nelze stížnosti upřítí oprávněnosti, pokud uplatňuje, že tu není podmínek § 44 odstavec první ex. ř. Odklad exekuce slouží k tomu, by strana povinná byla ušetřena újmy, jež by jí provedením exekuce byla způsobena, a proto ustanovuje § 44 odstavec první ex. ř., že odložení exekuce nemá býti povoleno, když exekuce může býti vedena dále, aniž by s tím pro toho, kdo za odložení žádá, bylo spojeno nebezpečení majetkové újmy nenahraditelné nebo těžce napravitelné. Dlužník v návrhu na odklad exekuce jen všeobecně poukazuje na škodu, která by mu výkonem exekuce vzešla, neuvádí však blíže, v čem vlastně škoda nenahraditelná neb těžce napravitelná pozůstává. Že by však vyplacením zabavené pohledávky asi 10.000 Kč, která byla právoplatně vymáhající věřitelce k vybrání přikázána, mohla dlužníku povstati škoda dle § 44 odstavec první ex. ř., jest zcela vyloučeno, poněvadž jednak vymáhající věřitelka jakožto bankovní ústav poskytuje dostatečné záruky, jednak dlužník s pohledávkou následkem zabavení nesmí nakládati.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud vykládá si mylně pojem »nenahraditelné nebo těžce napravitelné majetkové újmy«, jak jí má na mysli § 44 ex. ř. V případě, o který se jedná, byla stranou povinnou podána žaloba ve smyslu § 35 ex. ř. a soud rekursní právem odmítl úvahy o tom, pokud žaloba ta jest anebo býti může úspěšná. Dle § 42 odstavec pátý ex. ř. jest však žaloba tato důvodem pro odložení exekuce, jsou-li i ostatní předpoklady splněny, zejména také, když by pokračováním v exekuci byla dlužníku způsobena nenahraditelná anebo těžce napravitelná majetková újma. Tato újma by zajisté nastala, kdyby vymáhající věřitelce na opoziční žalobu byl vy-

máhaný nárok oduznán, mezitím však pokračování v exekuci vedlo k tomu, že by exekucí postižená majetnost dlužníka byla převedena a zrealisována do majetnosti vymáhající strany a to na ten způsob, že by dlužník vrácení této majetnosti mohl vymáhati jen žalobu z neoprávněného obohacení. Tato možnost již dostačí k odůvodnění předpokladu těžce napravitelné škody a jest nepřipustno rozlišovati, zda vymáhající věřitel poskytuje dle svých majetkových poměrů dostatečné záruky čili nikoli. Druhý důvod, že dlužník nesmí následkem zabavení o pohledávce disponovati, není dosti srozumitelným, směřuje žádané odložení exekuce proti exekuci příkázáním pohledávky k vybrání, povolené usnesením ze dne 24. dubna 1922.

Čís. 1796.

Soud reální jest podle § 225 obč. zák. povinen nejen, by přijal na soud účet o nemovitém jmění poručencově, nýbrž též, by účet ten prozkoumal a vyřídil.

(Rozh. ze dne 22. srpna 1922, Nd II 162/22.)

Nejvyšší soud rozhodl spor o příslušnost mezi okresním soudem v Mor. Krumlově, jako soudem poručenským a okresním soudem v Horažďovicích, v jehož obvodu jest poručencova nemovitost, z jejíž správy vydaný účet měl býti prozkoumán a schválen — v ten způsob, že příslušným soudem k vyřízení účtu stanovil okresní soud v Horažďovicích.

Důvody:

Ustanovení § 240 obč. zák. jest jen důsledkem ustanovení § 225 téhož zák., podle něhož musí býti reálnímu soudu, v jehož obvodu jest nemovitě jmění poručencovo, ponecháno, by ustanovil opatrovníka proto toto jmění, ležící v jiné zemi, než ve které se poručenství nad nezletilcem vede. Jest tu případ opatrovnictví uvedený v první větě § 270 obč. zák. Soud reální jest v tomto případě soudem opatrovnickým ohledně tohoto jmění, čehož nutný následek pak ovšem jest, že mu přísluší, aby zvláštní účet o tomto jmění ve smyslu § 240 obč. zák. složený nejen přijal, ale také prozkoumal a vyřídil. Jest tedy příslušným k tomu okresní soud v Horažďovicích.

Čís. 1797.

Odměna za ústní jednání podle položek 3 až 5 advokátní sazby ze dne 30. března 1921, čís. 142 sb. z. a n., trvalo-li jednání déle než hodinu, není obmezena na nejvyšší sazby v těchto položkách 3—5 uvedené, které jsou odměnou jen za jednání nejvýše hodinu trvající; za každou další hodinu, třeba jen započatou přísluší odměna další, rovnající se polovici sazby stanovené pro hodinu prvou. Při tom ustanovení odstavce druhého § 17 nařízení nepřichází v úvahu.

(Plenární rozhodnutí ze dne 29. srpna 1922, čís. pres. 907/22.)